

Alguna cosa gran i que sigui amor (X): Caminar amb Crist cap a la plenitud de l'Amor

«Aquest camí es resumeix en un mot únic: estimar (...) tenir el cor gran, sentir les preocupacions dels qui ens volten, saber perdonar i comprendre: sacrificar-se, amb Jesucrist, per totes les ànimes» (Sant Josepmaria).

05/09/2019

«Ell, que havia estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem» (*Jn 13, 1*). Així introdueix sant Joan, en el seu Evangeli, el gest inaudit que Jesús va fer abans de començar el sopar pasqual, quan estaven tots asseguts a la taula: «s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; després va tirar aigua en un gibrell i començà a rentar els peus dels deixebles i a eixugar-los amb la tovallola que duia cenyida» (*Jn 13, 4-5*).

Jesús renta els peus als apòstols. Homes fràgils, triats per ser el fonament de l'Església. Tots ells han sentit por en la tempesta del llac, han dubtat de la capacitat del Mestre per alimentar una multitud immensa, han discutit acaloradament sobre qui seria el més important en el Regne. També han començat a experimentar el sofriment que suposa seguir-lo: no van desertar, com molts altres,

després del discurs del Pa de Vida a la sinagoga de Cafarnaüm, l'han acompanyat en els seus llargs viatges per la terra d'Israel i saben, perquè ho perceben en l'ambient, que hi ha qui els desitja la mort.

Pere observa atònit el que està passant. No ho pot comprendre, i es rebel·la. «Senyor, ¿tu em vols rentar els peus?» Jesús li respon: «Ara no entens això que faig; ho entendràs després». Pere li diu: «No em rentaràs els peus mai de la vida!» (*Jn* 13, 5-8). Sorprèn la radicalitat de la resposta de Simó. No vol ser un rebug: és l'amor al Senyor el que el mou a negar-se. I, tanmateix, el Senyor li mostra que s'equivoca: «Si no et rento, no tindràs part amb mi» (*Jn* 13, 8).

Ho entendràs més tard

Des de la seva primera trobada amb el Mestre, sant Pere havia anat recorrent un camí de creixement

interior, pel qual havia anat
comprenent a poc a poc qui és Jesús,
el Fill de Déu viu. Però s'apropa la
Passió del Senyor, i és encara molt el
camí que li queda per davant. Al
Cenacle es produeix una escena en
dos actes, el lavatori dels peus i la
institució de l'Eucaristia, pels quals
Pere començarà a descobrir fins a
quins extrems arriba l'Amor de Déu,
i fins a quin punt aquest Amor
l'interpel·la personalment. En aquest
moment, el manament de l'amor al
proïme com a un mateix és encara
per a ell només un enunciat, quelcom
que no ha calat al seu cor amb la
profunditat que Jesús vol. I per això
es rebel·la. No accepta que la
voluntat de Déu, per al seu Mestre, i
per a ell, sigui una vida d'amor i
servei humil a tot home, a qualsevol
home.

Aquesta experiència de Pere es pot
produir sovint a la nostra vida.
També a nosaltres ens costa

entendre; necessitem temps per comprendre les veritats més elementals. Al nostre cor s'entremesclen grans desitjos d'amor amb intencions menys nobles; sovint la por ens paralitza i se'ns omple la boca de paraules que no van acompanyades d'obres. Estimem el Senyor, ens adonem que la vocació divina és la nostra joia més preciosa: tant, que ho hem venut tot per comprar-la. Però el pas dels anys, les circumstàncies canviant, certes situacions desagradables o la fatiga de la tasca diària poden entelar el nostre camí.

A més, pot passar que un mateix no hagi assolit aquest grau de maduresa humana i espiritual que permet viure la vocació com un camí d'amor. La nostra caritat cap al proïsme es pot veure llastada per alguna d'aquestes distorsions que redueixen el nostre misteri personal: el sentimentalisme, pel qual un respon

més a la seva percepció momentània de les coses que a una relació profunda amb Déu i amb els altres; el voluntarisme, pel qual s'oblida que la vida cristiana consisteix, en bona mesura, a deixar que Déu ens estimi i que estimi a través de nosaltres; el perfeccionisme, que tendeix a veure les deficiències humanes com una cosa aliena al pla de Déu.

Tanmateix, precisament perquè Déu té en compte els nostres límits, no se sorprèn ni es cansa de veure'ns complicar o desfigurar la nostra vocació. Ens ha cridat, com a Pere, sent pecadors, i insisteix. «Si no et rento, no tindràs part amb mi», li contesta Jesús. Simó Pere baixa les armes: «Si és així, Senyor, no em rentis tan sols els peus: renta'm també les mans i el cap» (*Jn 13, 8-9*). Jesús sap que és l'amor el que mou Pere, i per això li contesta amb la mateixa radicalitat. El cor de l'apòstol respon amb la impetuositat

que el caracteritza: «No em rentis tan sols els peus: renta'm també les mans i el cap». Són paraules pronunciades molt ràpidament. Era Pere conscient del que significaven? El que va passar aquella mateixa nit sembla que ens indica que no ho era. Ho entendria més tard, a poc a poc: a través del sofriment de la Passió, de l'alegria de la Resurrecció, i sota l'acció de l'Esperit Sant. El seu diàleg amb Jesús ens ensenya, en tot cas, que per caminar cap a la plenitud de l'Amor el primer pas és descobrir l'afecte i la tendresa de Jesús per cadascú; i saber que, a través de les nostres misèries rectificades, ens anirem assemblant més a Ell.

Esglaons de la llibertat

Seguir Jesús significa aprendre a estimar com Ell. Es tracta d'un camí ascendent, que costa, però que ahora és un camí de llibertat. «Com més lliures som, més podem estimar.

I l'amor és exigent: "Tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta" (1 Co 13, 7)». [1] Quan encara era un jove sacerdot, sant Josepmaria va descriure així aquest itinerari d'ascens de la llibertat fidel: «Esglaons: Resignar-se amb la Voluntat de Déu: Conformar-se amb la Voluntat de Déu: Voler la Voluntat de Déu: Estimar la Voluntat de Déu». [2]

La resignació és l'esglaó més baix de la llibertat. Es tracta de l'actitud menys generosa de les quatre, i fàcilment pot degenerar en tebiesa espiritual. Se la podria descriure com un aguant sense creixement: aguantar per aguantar; perquè és «el que m'ha tocat». És veritat que la fortalesa, que és una virtut cardinal, porta a aguantar, a resistir; i de fet fa créixer així la llibertat, perquè un comprèn i desitja el bé pel qual està resistint. La resignació, tanmateix, no percep cap bé, o el percep tan

vagament que no aconseguix generar alegria. De vegades, fins i tot durant una temporada, ens pot costar sobreposar-nos a aquesta actitud; però quan algú s'instal·la definitivament en la resignació es veu a poc a poc envaït per la tristesa.

Conformar-se amb la Voluntat de Déu expressa un estat superior: un es fa a la forma, es *con-forma* amb la realitat. No s'ha de confondre aquesta conformitat amb la que és pròpia de la persona mediocre, que no té somnis, projectes ni il·lusions pels quals viure. Es tracta més aviat de l'actitud realista de qui sap que tot bon desig és agradable a Déu. Qui es conforma en aquest sentit aprèn a entrar, a poc a poc, en la lògica divina, a convèncer-se que tot coopera al bé dels que estimen Déu (cf. *Rm 8, 28*). Sant Josepmaria expressava de vegades amb una imatge bíblica aquesta disposició cap al disseny del Pare: «Senyor, ajuda'm

a ser-te fidel i dòcil... com el fang en les mans del terrissaire. —I així no viuré jo, sinó que en mi hi viuràs i obraràs Tu, Amor».[3]

S'endevina així ja com aquest procés de conformació a la voluntat de Déu està cridat a aixecar el vol, en el moment en què comencem a voler la voluntat de Déu: «En mi viuràs i obraràs Tu, Amor». Les circumstàncies i les persones que no hem triat passen a ser estimades en si mateixes perquè són bones: decidim «triar-les». «Déu meu, ho trio tot»,[4] deia Santa Teresa de Lisieux. S'adonava, amb sant Pau, que «ni la mort ni la vida, ni els àngels ni les potències, ni el present ni el futur, ni els poders, ni el món de dalt ni el de sota, ni res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre» (Rm 8, 38-39). Descubrim així, enmig de la imperfecció de les coses, aquesta

«cosa santa» que les situacions amaguen;^[5] la imatge de Déu se'ns fa més visible en els altres.

Amarats en la sang de Crist

L'últim pas en aquest creixement personal ens posa per davant l'amor. Entrem així, com ens ensenya sant Joan, en el nucli de la revelació cristiana: «Nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut» (1 Jn 4, 16). Després de rentar els peus als apòstols, el Senyor els explica per què ho ha fet: «Us he donat exemple» (Jn 13, 15). Ja estan preparats per escoltar el nou Manament: «Que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat» (Jn 13, 34). Es tracta d'aprendre a estimar amb l'Amor més gran, fins a donar la mateixa vida, com Ell: «El Pare m'estima, perquè dono la vida i després la recobro. Ningú no me la pren, soc jo qui la dono lliurement» (Jn 10, 17-18). El que és

propi de l'amor cristià és donar-se, sortir d'un mateix, lliurar-se amb passió a la realitat que Déu Pare ha volgut per a cadascú de nosaltres. Això és estimar la voluntat de Déu: una afirmació joiosa i creativa que ens empeny des de dins a sortir de nosaltres mateixos; una decisió que, paradoxalment, és l'únic camí per trobar-nos veritablement amb nosaltres mateixos: «Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la trobarà» (Mt 16, 25).

Aquest amor, tanmateix, no consisteix en «una espècie d'esforç moral extrem (...), un grau superior d'humanisme».[6] La novetat del nou Manament «només pot venir del do de la comunió amb Crist, del viure en Ell».[7] Per això, mentre els descobreix el Manament nou, el Senyor dona als apòstols el Sagrament de l'Amor. L'Eucaristia es troba des d'aquell moment al centre

de la vida cristiana: no som davant d'una veritat teòrica, sinó davant d'una necessitat vital.[8]

«La mà de Crist ens ha tret d'un camp de blat: el sembrador estreny dins la mà nafrada el grapat de gra. La sang de Crist mulla la llavor, l'amara. En acabat, el Senyor llança en l'aire aquest blat per tal que morint esdevingui vida i, enfonsant-se en la terra, sigui capaç de multiplicar-se en espigues d'or».[9]

Som capaços d'entregar-nos perquè vivim amarats en la sang de Crist, que ens fa morir a nosaltres mateixos per donar fruit abundant d'alegria i de pau al nostre voltant. La nostra participació en el Sacrifici de Jesús i la nostra adoració de la seva presència real en l'Eucaristia porten, sense solució de continuïtat, a l'amor al proïsme. Per això, «qui no és fidel a la missió divina de donar-se als altres, ajudant-los a conèixer Crist, difícilment aconseguirà

d'entendre què és el Pa eucarístic». I viceversa: «Per a avaluar amar la Sagrada Eucaristia, cal recórrer el camí de Jesús, ésser blat, morir per a nosaltres mateixos, ressorgir plens de vida i donar fruit abundós: el cent per u!»[10]

Coherència eucarística

«Jesús camina entre nosaltres com ho feia a Galilea. Ell passa pels nostres carrers, s'atura i ens mira als ulls, sense pressa. La seva crida és atractiva, fascinant».[11] Quan un es decideix a caminar al seu costat, a viure en comunió amb Ell, la vida s'il·lumina i adquireix a poc a poc una veritable «coherència eucarística»:[12] l'amor i la proximitat que rebem d'Ell ens permeten donar-nos als altres com Ell es va donar a si mateix. Així, un va descobrint i expulsant a poc a poc els obstacles que entorpeixen el creixement de la caritat de Crist al

seu cor: la tendència al mínim esforç en el compliment dels mateixos deures; la por d'excedir-se en l'afecte i el servei als altres; la falta de comprensió davant dels límits de les persones; la supèrbia que exigeix el reconeixement de les nostres bones accions per part dels altres, enterbolint la rectitud d'intenció.

Sant Josepmaria parlava amb emoció de la vida alegre dels qui es donen a Crist i perseveren fidelment en el seguiment de la seva crida. «Aquest camí es resumeix en un mot únic: estimar. «Estimar és tenir el cor gran, sentir les preocupacions dels qui ens volten, saber perdonar i comprendre: sacrificar-se, amb Jesucrist, per totes les ànimes».[13] Sabem que això és una cosa que supera les nostres capacitats. Per això necessitem demanar sovint al Senyor que ens doni un cor a la mida del seu. Així, «si estimem amb el cor de Crist aprendrem a servir, i

defensarem la veritat clarament i amb amor (...). Només reproduint en nosaltres aquesta Vida de Crist, podrem transmetre-la als altres; només experimentant la mort del gra de blat, podrem treballar en les entranyes de la terra, transformar-la des de dins, fer-la fecunda».[14] Aquest és el camí de la fidelitat que, per ser un camí d'Amor, és també camí de felicitat.

Paul Muller

[1] F. Ocáriz, Carta, 9.I.2018, núm. 5.

[2] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 774.

[3] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 875.
Cf. Jr 18, 6: «Vosaltres sou a les meves mans com l'argila a les mans del terrisser».

[4] Santa Teresa de Lisieux, *Historia de un alma*, cap. 1.

[5] Cf. Sant Josepmaria, *Converses*, núm. 114.

[6] J. Ratzinger-Benet XVI, *Jesús de Nazaret. Desde la entrada en Jerusalén hasta la Resurrección*, Encuentro, Barcelona, 2011, p. 81.

[7] *Ibidem*, p. 82.

[8] Cf. Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 154.

[9] *Ibidem*, núm. 3.

[10] *Ibidem*, núm. 158.

[11] Francesc, Ex. Ap. *Christus vivit* (25.III.2019), núm. 277.

[12] Cf. Benet XVI, Ex. Ap. *Sacramentum caritatis* (22.II.2007), núm. 83.

[13] *És Crist que passa*, núm. 158.

[14] *Ídem.*

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/article/alguna-cosa-gran-i-que-sigui-amor-x-caminar-amb-crist-cap-a-la-plenitud-de-lamor/> (11/04/2026)